

[**Per Hækkerup.**]

en tilnærmelse imellem de to meget store magter, som måske allermost nærliggende er impliceret i Indokinasituationen — den tredje stormagt, der er impliceret, synes jo at være noget tilbageholdende i sine udtalelser; jeg tænker på Sovjetunionen — men altså den omstændighed, at der her foreligger en tilnærmelse mellem Pekingina og USA, synes jeg nok kan give anledning til, at vi overvejer, hvordan vi skal videre forholde os i forhold til Indokinasituationen. Jeg går ud fra — men det kan man selvfølgelig ikke med hundrede procents sikkerhed vide — at præsident Nixons nye Kinapolitik og Kinas nye Amerikapolitik begge vil påvirke situationen i Nordvietnam. Og når man tager i betragtning, at USA forhandler med også den nordvietnamesiske regering i Paris, så forekommer det mig ganske naturligt, om Danmark som led i den procedure, der åbenbart her er sat i gang fra de toneangivende landes side, ydede sit, jeg indrømmer beskedne bidrag i den samme retning, og at vi tog anledning af denne nye udvikling til at optage diplomatisk forbindelse med Nordvietnam. Det er baggrunden, og det er motiveringen for det forslag til beslutning, vi her fremsætter.

Men jeg vil dertil gerne føje en enkelt bemærkning yderligere. Da vi drøftede dette spørgsmål i marts måned, forklarede udenrigsministeren, at folkeretligt havde vi jo sådan set anerkendt Nordvietnam. Nu kan vi selvfølgelig ikke bestride, at landet er der, vi kan heller ikke bestride — og det gør ministeren heller ikke — at de folkeretlige forudsætninger for anerkendelse af Nordvietnam er til stede. Det, der er problemet, er, om der er en politisk viljesbeslutning hos os og hos Nordvietnam til oprettelse af diplomatiske forbindelser. Jeg tvivler ikke om, at den er hos Nordvietnam; spørgsmålet er altså, om den er hos os.

Ministeren sagde dengang, at folkeretligt har vi sådan set anerkendt Nordvietnam. I den diskussion, som videre er opstået, efter at vi har bebudet vort forslag til beslutning, har ministeren formet en anden sætning om anerkendelse, idet ministeren siger: vi har de facto anerkendt Nordvietnam. Ministeren er endda så vidtgående i sin liberalisme, at han siger: jeg har endda selv modtaget en nordvietnamesisk regeringsdelegation, lige-

som den danske ambassadør i Peking ved flere lejligheder har besøgt Hanoi som den danske regerings officielle repræsentant. Ja, så må man altså spørge sig selv: hvad er det egentlig for en politik, regeringen så stædigt opretholder? Når man hævder, at man folkeretligt har anerkendt Nordvietnam, når man hævder, at man de facto har anerkendt styret i Nordvietnam, når man siger, at man med glæde har modtaget den nordvietnamesiske regeringsdelegation — eller måske var det med mindre glæde, hvad ved jeg, det oplyste ministeren ikke noget om, men den danske udenrigsminister har modtaget en officiel regeringsdelegation — og når man har sendt den danske ambassadør i Peking officielt til Hanoi, så kan jeg ikke forstå, at regeringen ikke kan være villig til at tage det skridt at etablere normale diplomatiske forbindelser med Nordvietnam. Det betyder jo ikke, sådan som udenrigsministeren antydede, da vi drøftede tingene i marts 1971, at han, hvis denne politik skulle gennemføres over for en række lande, vi ikke har normale diplomatiske forbindelser med, skulle have 20-30 nye numre i udenrigsministeriet. Det var selvfølgelig meget morsomt, men ministeren ved jo godt, at den måde, man klarer sådan en sag på, er ved, at man sideakkrediterer til det pågældende land. Den ambassadør, vi officielt har i Sydvietnam, bor jo ikke i Sydvietnam, han bor i Bangkok, og den ambassadør, vi kunne have i Nordvietnam, behøvede på ingen måde at bo i Nordvietnam, han kunne bo i Peking, hvad der formentlig ville være det mest naturlige.

Jeg ville altså være interesseret i at høre ministerens sidste fortolkninger, hvis jeg må bruge det udtryk, af anerkendelsesproblemet og det diplomatiske repræsentationsproblem, og jeg vil være interesseret i, om ministeren kan forklare mig, hvilken vægtig politisk betydning der ligger i den lille tilsyneladende nuance, der er tilbage. Jeg tror, der ligger den lille betydning, at vi, hvis vi skred til normal diplomatisk forbindelse med Nordvietnam, ville bidrage til en fornuftig og fredeligørende løsning af forholdene i Indokina.

Formanden: Eksemplarer af det nu fremsatte forslag til folketingsbeslutning vil blive omdelt.